

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9815** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба, подадена от ТД на НАП С., чрез процесуален представител юрк. Й., срещу Решение от 23.08.2021 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13 състав, по НАХД № 15251/2020 г. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 538141-F562455 от 21.09.2020 г., издадено от заместник-директор на ТД на НАП С., с което на [фирма], на основание чл. 182, ал.1 от ЗДДС, е наложена имуществена санкция в размер на 1378 лева за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

С жалбата се претендира за отмяна на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на нарушителя. Оспорва извода на СРС за неправилно приложение на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Счита, че в АУАН коректно е посочена както датата на извършване на нарушението, така и периодът в който фактурата е следвало да бъде отразена в отчетните регистри по ЗДДС, поради което допуснатата грешка в АУАН относно периода, в който документът е следвало да бъде отразен, е

правилно отстранена по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Излага доводи за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на търговеца, като съдът правилно е установил относимите факти, въз основа на които приел, че нарушението на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС е осъществено от дружеството. Моли за отмяна на постановения от СРС съдебен акт и постановяване на нов, с който да бъде потвърдено изцяло НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма], чрез адв. Г., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

[фирма] издало фактура № [ЕГН] от 30.04.2020 г., с данъчна основа 6935 лв. и ДДС 1378 лв., с получател [фирма] и предмет на доставката - услуга на ишлеме /белене на чушки/ и транспорт. Фактурата не била отразена в дневника за продажби за месец април 2020 г. и в подадената справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС за периода 01-30.04.2020 г. На 23.06.2020 г. била възложена проверка на жалбоподателя в ТД на НАП С., при която били изискани документи и обяснения във връзка с въпросната фактура. На 14.07.2020 г. до НАП била подадена декларация по ЗДДС от [фирма], в която била отразена фактура № [ЕГН] от 30.04.2020 г., като същата била включена в дневника за продажби за м. юни 2020 г.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, но в нарушение на чл. 42 и чл.57 от ЗАНН – в АУАН е посочено, че след проверка на справки декларации и дневник за продажби за месец януари 2020 г. е установено, че нарушителят е пропуснал да отрази в дневника за продажби издадена от него фактура от 30.04.2020 г. в срок до 14.02.2020 г. В НП е прието, че в АУАН е допусната явна фактическа грешка и че в действителност фактурата е следвало да бъде отразена в дневника за продажби за м. април 2020 г. преди 15.05.2020 г., на която дата е извършено нарушението, доколкото тогава е изтекъл срокът, до който е следвало да бъде отразена процесната фактура. Съдът е мотивирал извод за неправилно приложение на чл. 52, ал. 3 ЗАНН, като е посочил, че допуснатата в АУАН нередовност не попада в тази хипотеза, доколкото същността на вмененото на жалбоподателя нарушение се свежда до неотразяване в срок на издадена фактура, поради което периодът на издаване на фактурата и срокът, до който следва да се отрази са съществени елементи от нарушението. Допуснати в тяхното отразяване неясноти възпрепятстват нарушителя да организира адекватно защитата си по фактите и представляват съществено нарушение на процесуалните правила. На следващо

място, въззивният съд е приел, че е налице неяснота в НП във връзка с правната квалификация на твърдяното нарушение, доколкото е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, касаеща отразяване на данъчни документи в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени, а същевременно мястото и времето на извършеното нарушение са обвързани с подаването на декларация и отчетни регистри по чл. 125 от ЗДДС, поради което остава неясно коя от двете разпоредби е нарушена от жалбоподателя според административнонаказващия орган.

Така постановеното решение е неправилно.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира със събраните по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав не споделя извода на СРС, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато нарушение на чл. 42 и чл.57 от ЗАНН, както и за неправилно приложение на чл. 52, ал. 3 ЗАНН. В АУАН изрично е посочено, че фактурата, издадена от [фирма], не е отразена в дневника за продажби на дружеството за данъчен период 01.04.2020 г.-30.04.2020 г., както и датата на извършване на нарушението – 15.05.2020 г. Ето защо, еднократното посочване на дата, до която фактурата е следвало да бъде отразена в СД по ЗДДС – 14.02.2020 г., която е различна от действителната дата – 14.05.2020 г., следва да се квалифицира като техническа грешка, която законосъобразно е отстранена от административнонаказващия орган по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. В АУАН се съдържа конкретно и ясно описание на нарушението, в т.ч. и на периода, в който фактурата е следвало да бъде включена в съответните регистри по ЗДДС, и на датата, на която е извършено нарушението. Поради това неправилно въззивният съд е приел, че допуснатите в акта неясноти относно периода на издаване на фактурата и срока, до който следва да се отрази, възпрепятстват нарушителя да организира адекватно защитата си по фактите и представляват съществено нарушение на процесуалните правила. В случая такива неясноти липсват, а се касае до допусната грешка, която по никакъв начин не разколебава обстоятелствата, при които е осъществено нарушението, които са установени по несъмнен начин в АУАН.

Неправилно районният съд е приел, че е налице неяснота и относно правната квалификация на нарушението. Както в АУАН, така и в НП, като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, която съответства на словесното описание на нарушението – неотразяване в дневника за продажби и в справката декларация на фактура в периода, в който е издадена. Именно състав на такова нарушение осъществява описаното в НП деяние. Разпоредбата на чл. 125, ал. 5 ЗДДС регламентира срока за подаване на отчетните регистри, но същата не е сочена като нарушена както в АУАН, така и в НП.

По гореизложените съображения обжалваното решение подлежи на отмяна, поради противоречието му с материалния закон. Съгласно чл. 222, ал. 1 от АПК, приложим във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, когато отмени въззивното (в случая) съдебно решение, касационната инстанция решава делото по същество.

При съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства,

при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Съгласно чл. 124, ал. 2, изр. 1 от ЗДДС регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени. Според чл. 125, ал. 5 ЗДДС декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Въз основа на приетите от СРС доказателства се установява по несъмнен начин, че [фирма] е осъществило нарушение на чл. 124, ал. 2 ЗДДС на 15.05.2020 г., като не е отразило фактура № [ЕГН] от 30.04.2020 г. в данъчния период, в който е издадена – м. април 2020 г. Изложените в тази насока мотиви от въззивния съд са правилни и изцяло се споделят от настоящата инстанция.

В случая не са налице основания за приложението на чл. 28 ЗАНН. На първо място това е така, тъй като в резултат на нарушението е определен ДДС в по-малък размер. На второ място, установеното нарушение е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид.

Имуществената санкция е наложена в предвидения с чл. 182, ал. 1 ЗДДС размер-определеният в по-малък размер данък, в случая 1378 лв.

Предвид изложеното, касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление - потвърдено.

С оглед изхода на спора в полза на ТД на НАП С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, X-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 23.08.2021 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13 състав, по НАХД № 15251/2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 538141-F562455 от 21.09.2020 г., издадено от заместник-директор на ТД на НАП С., с което на [фирма], на основание чл. 182, ал.1 от ЗДДС, е наложена имуществена санкция в размер на 1378 лева за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на ТД на НАП – [населено място] сума в размер на 80.00 /осемдесет лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.